

GI MEG ET NAVN → MUNCHMUSEET TØYEN → OSLO
TORSTEINSEN DESIGN AS

Prosjektansvarlig → Fredrik Torsteinsen, interiørarkitekt og møbeldesigner MNIL

Prosjektmedarbeidere → Vidar Øverby, Solveig Torsteinsen,
interiørarkitekter og møbeldesignere MNIL

KREDITERING → SIDE 172

Diagonal veggplassering ga utstillingen et mindre høytidelig preg. Sammensatte uttrykk hadde som mål å løfte fram diskusjoner omkring rase, etnisitet og tilhørighet.

Gi meg et navn

Torsteinsen Design fikk i oppdrag av Munchmuseet å utforme utstillingen *Gi meg et navn*, den aller siste utstillingen på Munchmuseet Tøyen. Utstillingen var sentrert rundt Munchs mindre kjente malerier av en afrikansk aktmodell, kalt Sultan Abdul Kareem, og hvilke navn portrettene av ham er blitt gitt gjennom de siste hundre årene.

Utstillingen rettet fokus mot fortidens forestillinger om etnisitet og rase og aktualiserte museets egen rolle i lys av vår tids spørsmål omkring rasisme, identitet og mangfold. Munchmuseets prosjektgruppe ønsket en utstilling med et dynamisk og fargesterkt preg, en utstilling rettet mer mot unge voksne enn et tradisjonelt kunstpublikum. Utstillingens visjon var

å sette publikum i bevegelse og skape forbindelser til den offentlige diskursen omkring etnisitet og utenforskap.

Utstillingen samlet for første gang seks malerier og et litografi som Edvard Munch laget med den afrikanske sirkusartisten Sultan Abdul Kareem. Verkene til Munch – en liten og ukjent del av hans enorme produksjon – skulle vises sammen med monumentalarbeider av samtidskunstneren Wendimagegn Belete, en video, et utvalg av objekter og en god del tekst.

Munchs malerier ble fremhevet på sobre, frittstående svarte valchromatvegger med diskre teksting og sikkerhetsmarkører på gulv. Disse ble plassert diagonalt i rommet, med ulike vinkler slik at kunsten ville åpenbare seg ett og ett verk ad gangen når publikum beveget seg gjennom utstillingen.

Denne liksom tilfeldige plasseringen av vegger tilførte planløsningen en viss dynamikk, særlig viktig når plassen var begrenset og publikum måtte gå ut den vei de kom inn.

Salens yttervegger dannet en skarp kontrast: Disse ble gitt kraftige farger inspirert av afrikansk kunst og graffiti. Veggene ble tapetsert med print der et boldt grafisk uttrykk og ulike lag av tekstinformasjon overlappet. Spesialdesignede glassvitruiner med sikkerhetsinnfesting samt fotoer ble ettermontert på veggene. Beletes bestillingsverk dekket to langvegger. Diverse fargerike puffer ble strødd gjennom lokalet for å invitere til samtale og diskusjon.